

Anmeldelse af Ole J. Hartlings bog "Aktiv dødshjælp" (Gyldendal 2015)

Bogen hviler tydeligvis på et kristeligt grundlag og en slags kristen skæbnetro. Omdrejningspunktet er at man ikke må slå ihjel. Han definerer aktiv dødshjælp som "at slå ihjel, dræbe eller aflive", "at myrde", og er derfor naturligvis imod. "Døden er en tilskikkelse" som vi ikke skal blande os i. Han beskæftiger sig næsten ikke med den langt mest udbredte form for aktiv dødshjælp, nemlig hjælp til assisteret (selvudført) selvmord. Bibelen forbyder jo selvmord. Derimod bruges flere sider på omtale af mellemkrigstiden og nazisternes fremfærd.

Hartling, der selv er laboratorielæge stort set uden patientkontakt og kun har sparsom klinisk erfaring, vil beskytte de svage, dem der udsættes for pres. Synes at det er for stor en byrde at lægge på et svagt menneske at det skal udøve sin selvbestemmelsesret og træffe beslutning om sin egen død. Folk mener måske ikke hvad de siger, og de kan jo fortryde når det er for sent.

Men hvis man ikke selv skal bestemme, hvem skal så? Omgivelserne? Samfundet?

Der er for meget fyld, småsnak og lomme filosofi i bogen. Et eksempel på det sidste: Hartling bruger flere sider på at godtgøre at "ingen alvorlige beslutninger kan tages adskilt fra de relationer vi har". Nej, selvfølgelig ikke. Det gælder jo hele livet igennem. Men ikke desto mindre benytter han det som argument imod aktiv dødshjælp.

På dansk foreligger kun tre bøger om aktiv dødshjælp. Den første er skrevet af Lone Nørgaard ("Et forsvar for aktiv dødshjælp"), blev udgivet 2002 og støtter aktiv dødshjælp. Den anden ("Hjælp mig – aktiv dødshjælp") af undertegnede udkom i 2014 og er ligeledes for. Den seneste er Ole Hartlings, som udkom 2015. Da der er tale om et alvorligt emne som kræver seriøs behandling, ville man forvente at de to første blev omtalt og imødegået. Men de er ikke engang nævnt i litteraturlisten hvor man stort set kun finder teologisk og/eller kristeligt orienterede koryfæer.

Hartling skriver: "En del af verden forstår vi ikke kun rationelt. Nej, en meget vigtig del af tilværelsen kan måske overhovedet kun forstås irrationelt ... Det ubegribelige kan begribes - ikke med hjernen, men med hjertet." Her skiller vore veje. Han er dr.med., men forståelsen for naturvidenskabelig tænkning er overraskende begrænset.